

SERIES Hope cluster โควิดนี้ยังมีหวัง

Hope cluster โควิดนี้ยังมีหวัง ลำดับที่ 12

เรียบเรียงโดย ชัยวัฒน์ อหันทริก

ชื่อลุงป๊อก อายุ 66 ปี เป็นคนอยุธยา เข้าบ้านอยู่บางกรวย อาชีพขายบะหมี่ มากกว่า 30 ปี

ลุงขายบะหมี่มา 30 กว่าปี ขายตามเส้นทางบางกรวย เส้นทางเลียบทางรถไฟ บางพลัด, จรัลสนิทวงศ์ ถีบรถสามล้ออยู่แต่ฝั่งนี้ ไม่ได้ข้ามไปฝั่งนู้น ขายตามตรอกซอกซอย

เมื่อก่อนมีคนขาย 10-20 เจ้า ขายจนเหลือลุงแค่เจ้าเดียวในวันนี้

เมื่อก่อนแข่งขันกันมาก ใครขยันแต่เช้า ๆ ก็ได้กลับบ้านไว คนกินเยอะกว่านี้ ไม่ต้องถีบไกล เพราะในย่านนี้มีการก่อสร้างตึก สร้างบ้าน ลูกค้าส่วนใหญ่เป็นผู้ใช้แรงงานชาวพม่า ชาวกำพูชา แม่บ้าน สาวใช้ เริ่มต้นขาย 10-15 บาท จนมาปัจจุบัน 35 พิเศษ 40 บาท

ยุคสมัยเริ่มเปลี่ยน ลูกค้าส่วนใหญ่มาจากสำนักงาน ร้านค้า โรงงาน ห้างร้าน บริษัท คอนโด บ้านเช่า มีลูกค้าขาประจำจำนวนมาก

เข้า ๆ ลูกค้าจะเป็นผู้ที่พักอาศัยตามบ้านพัก ในช่วงพักเที่ยง ลูกค้าจากบริษัท ลูกจ้าง หรือ บางทีก็โทรเรียกใช้บริการ ลูกค้าจะเริ่มเยาะขึ้นช่วงปลายเดือน และเงียบบ้าง เป็นเพราะ ต้น ๆ เดือน เงินเดือนออก ขับรถไปกินข้าวในร้านอาหาร หรือในห้าง ส่วนช่วงเย็น ๆ ลูกค้าจะเป็น พวกแม่บ้าน สาวใช้ แคมป์คนงานก่อสร้าง

ลงทุนวันหนึ่งประมาณ 1,000 บาท ถ้าขายหมด ได้ 2,000-2,200 บาท กำไรพันนิดๆ

ลงทุนมาแบบนี้จนส่งเสียลูกเรียน 2 คนจนจบ ลูกยังบอกให้พ่อให้หยุดขาย แต่ลุงก็ยัง รักอาชีพนี้ หยุดไม่ได้หรอก ลูกค้ารอลุงอยู่ แล้วภูมิใจแก่แบบนี้ก็หาเงินได้ ไม่อยากไปเป็นภาระให้ ครอบครัว เพราะลูกกินเงินเดือนหมื่นกว่าบาท ไม่เยาะนะ ลุงยังหาเงินได้เยาะกว่า ลุงชอบแบบนี้จะ ขายจนกว่าไม่มีแรงไปข้าง

ตั้งแต่โควิดระบาดในตอนแรก ๆ ลุงไม่รู้หรอก เพราะมันไกลตัว วัน ๆ ลุงก็ขายบะหมี่ไป ไม่ได้สนใจข่าวสารจะรู้อีกที่ตอนลูกค้าพูดถึง มีถามลุงบ้าง

ช่วงที่รัฐสั่งปิดห้าง ลูกลุงทำงานที่ห้างส่งผลกระทบต่อลูกลุงมาก จนต้องพาออกมาขาย บะหมี่ด้วยกันเบาแรงลุงเยาะ

จนในที่สุดลูกค้าประจำที่เค้ายเปิดบริษัทรับทวงหนี้ ก็ต้องถูกเลิกจ้างเพราะงานไม่มีงาน ช่วงนั้น ไม่สามารถทวงหนี้ได้

พนักงานที่เคยมาซื้อประจำๆ ก็หายหน้าขาดตาไป และอีกหลาย ๆ บริษัทก็เริ่มปิดตัว ชั่วคราว บริษัทส่งออกน้ายาไปต่างประเทศก็ปิดตัวลงหลังห้างปิดได้เกือบ ๆ 2 เดือน คงจะไม่สู้ดี คนเงียบมากยิ่งในช่วงพักเที่ยง ในซอยเหมือนซอยร้าง

ครั้งนี้ หนักกว่าน้ำท่วม ปี 54 อีก ลุงยังไปขายที่อื่น ๆ ได้ โควิดระบาดพอรอบ 2 ขายดี บ้าง ไม่ดีบ้างเป็นช่วง ๆ สถานการณ์ตอนนี้รอบ 3 ลุงเริ่มมีความคิดที่คงต้องพักบ้างแล้ว บางทีก็ เหนื่อย ๆ ลงทุนไปพันบาท ขายได้พันนิดๆ มาหลายๆ เดือน กำไรเฉลี่ย 200-300 บาท/วัน

ขายสองทุ่มยังไม่หมดเลย ลูกค้าหายไปเยาะ เป็นเพราะไม่ได้เข้าร่วมโครงการ บอกเลย แอปต่าง ๆ ลุงก็ใช้ไม่เป็น ทำไม่เป็น สายตามองไม่เห็น โครงการคนละครึ่ง โครงการบัตรคนจน ม.33 ลูกค้าก็ไปกินที่ร้านค้าร่วมโครงการ

ส่วนลุงก็ได้เข้าร่วมเข้าโครงการ ก็เป็นบัตรคนจน ลูกลุงทำให้กียกให้เมียหมด เอาไว้ซื้อข้าว ซื้อของเข้าบ้าน ลูกลุงก็เข้าโครงการคนละครึ่ง ม.33 ก็ถือว่ารัฐช่วยแบ่งเบาภาระคนจน ๆ หาเข้า กินค่า ไม่ใช่แค่ลุงอย่างเดียว เพราะโควิดครั้งนี้ลุงเห็นเลย ร้ายแรงมาก ๆ ดูจากลูกค้าประจำ ยิ่งหายไปเลย มีหน้าใหม่ ๆ เขาก็ไม่กล้ากิน เป็นเพราะอาจจะเรื่องความสะอาดที่ลุงใช้จานชามซ้ำ

แค่ล้าง ๆ ลวกน้ำร้อน แต่พวกซ้อน ตะเกียบก็เป็นของใช้แล้วทิ้ง แต่ลุงก็แนะนำถ้ามีขามส่วนตัวมาใช้ก็ได้นะ เพราะพวกอยู่ตามบ้านเขาก็ใช้กัน ลุงมีแต่ขามโพน เพราะถ้าลุงลงทุนเป็นขามย่อยสลายได้มันต้นทุนแพงมาก เพราะตอนนี้กำไรวันละ 200-300 บาท บางครั้งโชคดีเมื่อต้น ๆ ปีงานเลี้ยงของบริษัท เลี้ยงพวกพนักงาน 5-6 บริษัทเหมา 2 พันบาท ให้ลุงไปขายที่หน้าบริษัทเลย ช่วงบ่ายๆ ก็ได้กลับบ้านแล้ว ลุงอยากให้มีแบบนี้บ่อย ๆ ส่วนเรื่องขอพรไปไหว้ตามวัด ก็ไปเป็นครั้งคราว ถีบผ่านหน้าวัดก็ยกมือ ใจก็ดีขึ้นนะ ชอบไหว้พระทำให้สร้างกำลังใจ ครอบครัวยังคือกำลังใจเหมือนกัน

ความฝันลุงอยากให้ลูก ๆ มีอนาคตที่มั่นคง ลุงจะกลับไปอยู่อยุธยา ปลุกผัก เลี้ยงปลา หากยังมีแรงขายก็ขายไป อยากได้ชุดอุปกรณ์ขายกล้วยเดี่ยวใหม่ ๆ เพราะบางทีกลุ่มคนรุ่นใหม่ยังไม่ค่อยกล้าจะซื้อ เพราะดูไม่สะอาด ไม่เหมือนก่อนโควิด คนอาจจะระวังกันมากกว่า อยากให้สวัสดิการรัฐช่วยเหลือคนจน ๆ และไป โรงพยาบาลไม่ต้องรอคิวทั้งวัน มันแออัด อยากให้เศรษฐกิจมันดีขึ้น ถ้ามีวัคซีนมาฉีด ลุงก็ฉีด เพราะเมียลุง และลุงก็มีโรคประจำตัว แก่แล้วร่างกายไม่เหมือนหนุ่มสาว

สัมภาษณ์ เมื่อวันที่ 8 พฤษภาคม 2564